

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Faisala Husseiniho v právní věci žalobce: **ELTON hodinářská, a.s.**, se sídlem Náchodská 2105, Nové Město nad Metují, zastoupen JUDr. Ing. Tomášem Matouškem, advokátem se sídlem Dukelská 15, Hradec Králové, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **MPM-QUALITY v.o.s.**, se sídlem Příborská 1473, Frýdek-Místek, zastoupená JUDr. Milanem Kyjovským, advokátem se sídlem Jaselská 202/19, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2024, č. j. 15 A 80/2022-47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalobci **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek ve výši **5 000 Kč**, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jeho zástupce JUDr. Ing. Tomáše Matouška, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 25. 7. 2022, č. j. O-53821/D21062273/2021/ÚPV (dále jen „napadené rozhodnutí“), předseda Úřadu průmyslového vlastnictví zamítl rozklad žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2021 o zamítnutí návrhu žalobce na prohlášení obrazové ochranné známky č. 165917 v podobě

PRIM

jejímž vlastníkem je osoba zúčastněná na řízení (dále jen „napadená ochranná známka“), za neplatnou.

II.

[2] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem ze dne 26. 6. 2024, č. j. 15 A 80/2022-47. Městský soud konstatoval, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, neboť žalovaný srozumitelným způsobem popsal důvody, které jej vedly k zamítnutí žalobcova návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou. Zásadním důvodem přitom byla jeho vázanost právním názorem vyjádřeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2020, č. j. 2 As 312/2018-242, vydaném v téže věci. Tímto rozsudkem kasační soud zrušil předchozí rozsudek městského soudu ze dne 15. 6. 2018, č. j. 9 A 374/2014-314, včetně rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 17. 10. 2014, č. j. O-53821/D30977/2014/ÚPV, a rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2014, č. j. O-53821/626/2006/ÚPV, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Městský soud zdůraznil, že pro rozhodnutí o návrhu žalobce na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou bylo klíčové posouzení otázky, zda lze napadenou ochrannou známku prohlásit za neplatnou z důvodu dotčení autorských práv podle § 2 odst. 2 písm. c) zákona č. 8/1952 Sb., o ochranných známkách a chráněných vzorech, ve spojení s § 4 písm. l), § 7 odst. 1 písm. i), § 32 odst. 3 a § 52 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění účinném do 31. 12. 2018. Zmíněná otázka však již byla pravomocně zodpovězena Nejvyšším správním soudem v zrušujícím rozsudku č. j. 2 As 312/2018-242, ve kterém kasační soud zaujal zcela jednoznačný závěr o nemožnosti podřadit tvrzení o dotčení autorských práv pod § 2 odst. 2 písm. c) zákona č. 8/1952 Sb. Jelikož veškerá hmotněprávní žalobní argumentace se týkala právě této otázky, městský soud zopakoval vybrané pasáže zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu, ve kterém kasační soud vyjádřil jednoznačný komplexní pohled na interpretaci zákona i jeho aplikaci v dané konkrétní věci. Městský soud následně uzavřel, že žalobní námitky nejsou způsobilé zvrátit zákonnost napadeného rozhodnutí, která je dána již tím, že žalovaný při jeho vydání plně respektoval závazné závěry kasačního soudu. K tomu městský soud dodal, že těmito závěry je při rozhodování o žalobě v téže věci vázán také on sám a nemůže se od nich odchýlit.

III.

[3] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, a to s odkazem na důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[4] V kasační stížnosti uvedl, že před vydáním rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 312/2018-242 účastníci řízení nedostali žádnou příležitost se k právnímu názoru

pokračování

kasačního soudu vyjádřit. Nejvyšší správní soud přitom zcela změnil dosavadní právní hodnocení celého případu, neboť původně žalovaný na základě předložených důkazů prohlásil napadenou ochrannou známku za neplatnou a městský soud zamítl žalobu, kterou proti rozhodnutí o prohlášení neplatnosti podal vlastník ochranné známky (nyní osoba zúčastněná na řízení). Hodnocení věci Nejvyšším správním soudem bylo tak pro účastníky zcela nepředvídatelné, řešilo do té doby neřešené právní aspekty případu a představovalo i značný zásah do vývoje dalších právních sporů, které mezi sebou stěžovatel a osoba zúčastněná na řízení ohledně užívání značky PRIM vedou. Před vydáním zrušujícího rozsudku neproběhlo žádné jednání, účastníci řízení nebyli nijak poučeni, nebyl jim předestřen právní názor Nejvyššího správního soudu a neměli tudíž ani příležitost se k právnímu hodnocení kasačního soudu nijak vyjadřovat. S ohledem na to je stěžovatel přesvědčen, že nelze nyní odmítnout polemiku s názory vyslovenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 312/2018-242, protože by to znamenalo, že stěžovatel nemá možnost prezentovat vlastní odlišné právní hodnocení. Z tohoto důvodu stěžovatel nesouhlasil se závěrem městského soudu o nadbytečnosti polemiky s dříve vyslovenými závěry Nejvyššího správního soudu.

[5] V další části kasační stížnosti pak stěžovatel opakovaně uvedl argumenty, které jím byly uplatněny již proti původnímu rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2021 o zamítnutí návrhu na prohlášení neplatnosti napadené ochranné známky, resp. proti rozkladovému rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 25. 7. 2022. Stěžovatel zejména namítal, že jak předseda žalovaného, tak poté i městský soud vykládají právní normu obsaženou v § 2 odst. 2 písm. c) zákona č. 8/1952 Sb. v přímém rozporu s jejím zněním. Toto ustanovení stanovilo nezpůsobilost zápisu ochranné známky v případě jejího rozporu s mezinárodní úmluvou. Jelikož Bernská úmluva o ochraně autorských práv patřila mezi mezinárodní úmluvy, kterými bylo tehdejší Československo vázáno, došlo k zápisu napadené ochranné známky porušující autorská práva v rozporu se zákonem. Podle stěžovatele žalovaný a městský soud bez zákonného podkladu rozlišují mezinárodní úmluvy, na které se § 2 odst. 2 písm. c) zákona č. 8/1952 Sb., vztahuje, a jiné mezinárodní úmluvy, na které se uvedené ustanovení nevztahuje.

[6] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[7] Před meritorním projednáním kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nejprve zabýval její přípustností, neboť kasační stížnost směřovala proti rozsudku, který městský soud vydal poté, co bylo jeho předchozí rozhodnutí (včetně žalobou napadených správních rozhodnutí) zrušeno Nejvyšším správním soudem. Opakovaná kasační stížnost je podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. přípustná pouze tehdy, je-li namítáno, že se krajský (městský) soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Není přitom podstatné, že v prvním případě podala kasační stížnost osoba zúčastněná na řízení a podruhé tak učinil žalobce (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2013, č. j. 8 Afs 46/2012-40). Smyslem této úpravy je, aby se Nejvyšší správní soud opakovaně

nezabýval věcí, ve které již vyslovil právní názor závazný pro krajský (městský) soud, který se jím řídil v následném rozsudku.

[8] Uvedené ustanovení v sobě implicitně zahrnuje také další případy, v nichž lze kasační stížnost shledat přípustnou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2012, č. j. 8 As 2/2012-55). Jedná se zejména o situace, kdy Nejvyšší správní soud vytkl krajskému (městskému) soudu procesní pochybení či neúplně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Za těchto okolností by odmítnutí kasační stížnosti mělo za následek odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva. Námitky opakované kasační stížnosti se tedy musí pohybovat v rámci již vysloveného právního názoru Nejvyššího správního soudu nebo musí směřovat k právní otázce, která nemohla být řešena v první kasační stížnosti zejména pro vadný procesní postup soudu nebo jinou vadu jeho rozhodnutí.

[9] Opakovaná kasační stížnost je dále přípustná i v případě, kdy krajský (městský) soud doplnil po zrušení svého původního rozsudku dokazování a nově zjištěné skutečnosti hodnotil v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným *obiter dictum* ve zrušujícím rozsudku. Obdobně je tomu v případě změny právního stavu, která brání aplikaci původního předpisu, či při deklaraci protiústavnosti tohoto předpisu Ústavním soudem. Přípustná je i opakovaná kasační stížnost, jejímž základem je podstatná změna judikatury na úrovni Ústavního soudu, Evropského soudu pro lidská práva či Soudního dvora Evropské unie.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil obsah kasačních námitek v souladu se shora uvedenými kritérii. Shledal, že kasační stížnost je polemikou s argumentací Nejvyššího správního soudu ve zrušujícím rozsudku č. j. 2 As 312/2018-242. Stěžovatel nesouhlasil s Nejvyšším správním soudem, že zákon č. 8/1952 Sb. nestanovil dotčení autorských práv jako hmotněprávní důvod zápisné nezpůsobilosti ochranné známky, a proto nelze napadenou ochrannou známku zapsanou za účinnosti tohoto zákona prohlásit za neplatnou.

[11] Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007-56, č. 1723/2008 Sb. NSS, institut nepřípustnosti opakovaných kasačních stížností vylučuje, aby Nejvyšší správní soud revidoval svůj původní závazný právní názor na základě nové kasační stížnosti v téže věci. Zruší-li totiž Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského (městského) soudu, je sám vysloveným právním názorem rovněž vázán, rozhoduje-li za jinak nezměněných poměrů v téže věci. Tím je zaručen požadavek legitimního očekávání a předvídatelnosti soudního rozhodování.

[12] Kasační námitky nepřekračují rámec otázek, k nimž se Nejvyšší správní soud již závazně a komplexně vyjádřil v rozsudku ze dne 23. 11. 2020, č. j. 2 As 312/2018-242. Stěžovatel jimi brojil proti závěrům městského soudu a žalovaného, které byly důsledkem vázanosti právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v předchozím

pokračování

zrušujícím rozsudku, jakož i proti argumentaci Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost je tak nepřípustná podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

[13] Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že námitky stěžovatele ohledně procesního postupu kasačního soudu ve věci vedené pod sp. zn. 2 As 312/2018 jsou zcela irelevantní. Kasační stížnost je podle § 102 s. ř. s. opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu ve správním soudnictví. Důvody kasační stížnosti tak musí směřovat proti rozhodnutí krajského (městského) soudu. Nad rámec uvedeného lze pouze obecně dodat, že Nejvyšší správní soud v souladu § 109 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje zpravidla bez jednání, přičemž uvedený zákon ani jiný právní předpis nestanoví, že soud před vydáním rozhodnutí ve věci samé má účastníkům řízení sdělit svůj právní názor na posuzovanou věc a poskytnout jim možnost se k němu vyjádřit.

[14] S poukazem na výše uvedené Nejvyšší správní soud podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. kasační stížnost odmítl.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[16] Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly, a ani právo na náhradu řízení neuplatnila (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

[17] Podle § 10 odst. 3 věta třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek. Protože kasační stížnost byla odmítnuta, aniž by bylo nařízeno jednání, Nejvyšší správní soud rozhodl o vrácení soudního poplatku.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. června 2025

David Hipšr
předseda senátu